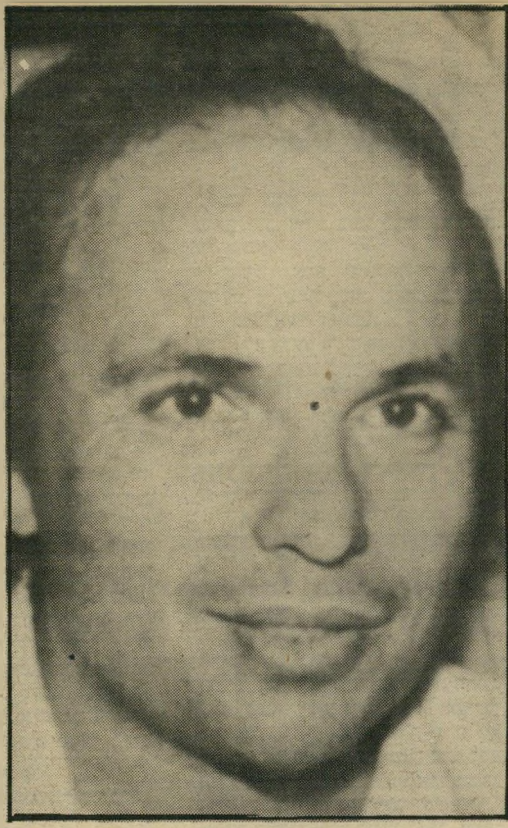

קרוליין לנגפורד:
„שכחתי מה שכתוב
בחוזה הגידושין עם אסי!”

זיוית אברמסון:
„הטלוויזיה היא חלק
מחיי הילדים שלנו!”

אלון גרבוז:
„הקיטש הפך לסיגנון
אצל האינטלקטואלים!”

קרוליין לנגפורד-אסי דיין: מזמן לא נכתב על „חיי עם” כל-כך מזמן, שהחלטתי לפנות את קהל הקוראים. בתחילת השבוע סופר לי שקרוליין קיבלה לידה מיכתב מפרקליטו של אסי דיין. מרשו של דיין הזכיר לגרושתו, שעל פי הסכם-הגירושין בין השניים אסור לגברת לדבר על חייהם המשותפים, ולכן הוא אוסר עליה לדבר מכאן ואילך על הנושא בכתובים ובערבי-ראיונות. טילפנתי ללנגפורד ושאלתי אותה לאמיתות המידע שהגיע אלי.

- איך זה כבר הגיע אליך?
- **נו באמת!**
- זה לא זה. לפי חוזה-הגירושין, אסור לשנינו לפרסם זה על זה.
- **מתני נתתם חוזה-הגירושין?**
- זה נעשה לפני שנתיים.
- **ובינתיים עברו הרבה מפלרדיו ב„דיעות אחרות”.**

פעם היינו גאים מאוד שהנער שלנו, לא כמו הנוער האמריקאי, מקדיש זמן קצר לצפייה בטלוויזיה. בסקר שנערך על-ידי משרד-החינוך באחרונה, הסתבר כי התלמידי הישראלי צומה בטלוויזיה 17.5 שעות בשבוע, כלומר כשעתיים וחצי ביום. פניתי אל הפסיכולוגית זיוית אברמסון, ושאלתי אותה: שעתיים וחצי ביום זה טוב או רע, זה הרבה או מעט מעט או הרבה בהשוואה למה טוב או רע — גם זו שאלה קשה. תלמי כמה שהילד רואה בזמן הזה. אם הוא רואה חומר טוב זה טוב, אם הוא רואה חומר רע זה רע.

- **תבה נקצץ את השאלה. אם הילד רואה חומר טוב שמונה שעות ביום, זה טוב?**
- אני מניחה שלא. אבל יחד עם זה, אם התלמיד מספיק גם להקדיש זמן ללימודים שלו, גם להיות בתוכנית ילדים אחרים מדי פעם, גם לקרוא ספר מדי פעם — שיראה טלוויזיה כמה שהוא רוצה.
- אני פשוט לא רואה טעם בניגוד הברים שהם חלק מהחיים. הילדים שלנו גורלים בעולם שאינו דומה לעולם שאנו חיינו בו, והטלוויזיה היא חלק מן העולם הזה.
- **לנו לא הייתה טלוויזיה, אבל הקרשנו שעות לקריאת „הרומן הרומאנטי”.** גם זה לא כל-כך טוב, אבל זה לא במיוחד הפריע, כנראה. אני חושבת שהטלוויזיה, אם היא לא בהגומה, היא בסדר, כמו כל דבר אחר. החיים הנכבדים של ילד, כמו של מבוגר, הורשים אותו.
- **ואת בדיקת השאלה שלו. את מסכימה איתי שילד בן 6 או 7 אינו יודע בדיקה איך לאזן לעצמו את**

- **„הסינמטק”, שהוקם כדי להציג סרטי-איכות שבת-י קולנוע מיסחריים אינם רוצים להציגם, החליט להקרין 40 מלודרמות הוליוודיות מתקתקות משנות ה-50 וה-60, שכבר אז נחשבו בעיני אינטי-הטעם למה שנחשב „שושלת” כיום.**
- **שאלתי את מנהל „הסינמטק” בתל-אביב, אלון גרבוז, האם הוחלט על 40 המלודרמות בגלל חוש-ההומור שלו, בגלל נוסטלגיה או אולי פשוט מפני שהטעם השתנה, וכיום נחשבים הסרטים ההם כבר כטובים.**
- **במצב, במיטגרת „הסינמטק” מקרינים כל דבר. גם דברים טובים וגם דברים רעים. זה מכשיר ללימוד. כדי לדעת מה טוב צריך להכיר גם את הרע. וכשמראים סרטים של בימאי מסויים, מראים את כל הסרטים שלו.**
- **ובכל זאת, 40 מלודרמות הוליוודיות?**
- **חלק מהן ממש טובות, והאמת היא שכבר אז נחשבו טובות כמו נכתב ברות, אחרים באו במרוצה, תישני אהובתי, דוקרב בשמש, ועוד.**

רכילות

זהו. אז כנראה שכחתי מזה. החוזה נעשה לפני שנתיים, ושכחתי לגמרי מכך.

- **הופתעת לקבל מיכתב מפרקליטו של אסי?**
- לא. זה דווקא נראה לי הגיוני.
- **על מה תתראייני מהיום?**
- יש דברים חוץ מאסי דיין? כן, כן.
- **אבל אותך רוצים לראיין, בין השאר, בקשר לאי סי דיין.**
- כטח שרוצים לראיין אותי בגללו. אבל כמה זמן? כמה זמן? בינתיים הוא כבר חי עם מישהי. כמו שאני מכירה את אסי, הוא גם כטח יתחתן איתה בקרוב... אני מבטיחה לך שאם אתחתן עם מישהו כמו הנסיד צ'דלס — אתחיל לכתוב מחדש. (דפנה ברק)

חינוך

החיים השאלה, על כן, היא האם אנחנו, ההורים, צריכים לשים לאזן לו, כלומר במיקומה זה להציע לו, די בטל וריאות להורים?

אני לא בעד אסור. אני בעד שיהיה ניסיון לשבוע.

- **האם הילדים מתייחסים לטלוויזיה כאל אמצעי המספק מידע או בידור?**
- היא משמשת להרבה מטרות. גם חינוך, גם בידור, גם מידע ולפעמים גם קשר עם ההורים, במיקרים שבהם אין נושאי-שיחה בין ההורים לילדים, ויש הרבה מיקרים כאלה.
- **האם תוכלי לספק במישור אחד מה את חושבת על הסקר של מישור-החינוך בעניין זה?**
- לא מפתיע. לא מרטיג ולא מעורר. סקר. (דניאלה שמי)

קולנוע

- **ומה עם „פייטון פלייס”?**
- אני יודע שנהוג לזלזל בוואנר הזה, לקרוא לו נשי, מתקתק, קיטש. זה אגב ז'אנר הפורח כאשר רע לאנשים. פריחת המלך דראמות באמריקה היתה בשנות ה-60. בימי רגן יש לנו שושלת. כשאני חושב על זה, לנו היום מאד מתאים להתחיל ליצור מלודרמות. אנשים יאהבו את זה.
- **אולי יאהבו, אבל יתביישו להגיד.**
- אפילו זה כבר לא. נכון שלא כולם מודים שהם רואים שושלת. אבל יש מי שאפילו מתגאים בזה. אצל האינטלקטואלים הפך הקיטש לסיגנון שמגלים בו עניין ואפילו מתהדרים בו, ואצל המוני-העם זו סתם הנאה צרופה.
- **אתה מומליץ לראות את „פייטון פלייס” עכשיו?**
- אני בהחלט ממליץ. לראות וגם לא להתבייש לככות. (דניאלה שמי)